

de tabte ved deres egne Forseelser. Det er ogsaa det ledende Venstres Ansvar, at der nu truer en Fare fra Højre, det kunne vi jo ikke være blinde for. Vi kunne jo ikke være blinde for, at der sidder Mænd oppe i det andet Ting, parate til at strække Haanden ud efter Magten her i Landet og haabende at faa Støtte fra dette Ting dertil. Det trækker jo op til et Ministerium Frijs. Jeg ved ikke, om Ordføreren eller Flertallet i sit Forslag til Beslutning ved dette meget vage Udtryk: „støtte sig til“ Flertallet her i Tinget og-saa har tænkt sig Muligheden af et Koalitionsministerium under de Frikonservatives Fører, med Frikonservative, Gammelmoderate og Reformmænd i sin Midte. Udtrykket er i alt Fald ikke stærkere, end at det godt kan forstaas saaledes.

Altsaa, det regerende Venstre har Ansvaret for, at Faren nu truer fra den Side, at man nu fra Højres Side møder frem — naturligvis maskeret som frikonservativt Parti, forholdsvis moderat; Reaktionen er nemlig altid til at begynde med kattevenlig. Det hedder ikke, at de straks ville have hele Magten, nej, de ville kun have en Del af Magten, de ville godt gaa med til, at Regeringen skal støtte sig til Flertallet her i Tinget, men Højres Ordfører føjede naturligvis til, at den ogsaa skulde støtte sig til Flertallet i det andet Ting. Saadan begynde de altid, men have de først faaet halet den Magt til sig, som de have tabt, ja, saa kunne de gaa videre. Det er, siger jeg, Venstrereformpartiets Skyld, naar der nu truer en saadan Fare, og hvis Højre i dette Øjeblik har Mænd eller en Mand med Villie og med Mod, Dristighed og Arbejdsdygtighed — saa er her en Situation. Og har man ikke en saadan Mand, kan man vel finde Adjutanter, som have disse Egenskaber. Det er jo gerne saadan, at naar en Adelsmand træder ind i det almindelige Arbejdsliv, har han til Adjutant en borgerlig Mand, som kan „skrive og læse“, som det hedder i den gamle Forordning om det tyske Militær-væsen, der bestemte, at Adjutanterne maatte være borgerlige, selv om Generalen var adelig, fordi de skulde kunne læse og skrive. Altsaa, er der en Mand, som er villig, modig og dygtig, som har Mod til at gribe ind i dette politiske Kaos, saa er der her en Situation, som kan udnyttes ved at hejse den saakaldte Forsvarssags Fane, saa er der her en gunstig Situation — det kan ikke nægtes — forvirret, opløst, demoraliseret, som Venstrereformpartiet er i dette Øjeblik. Men Ansvaret for, at der

er en saadan Situation — jeg haaber ikke, at den skal forme sig paa den Maade —, tilkommer i første Linie dette Tings Flertal og dets Regering.

Den ærede Ordfører for Flertallet sagde i Forgaars, at det var jo ganske forklarligt, at Alberti kom ind i Venstres Ledelse. Jeg siger, at det er ganske ufor-svarligt, at Alberti nogen Sinde kom ind i Venstres Ledelse; den Mand, som var traadt frem i dansk Politik paa den Maade, han gjorde, ved at fælde en af Venstres gamle Førere ved Højres Hjælp, burde aldrig have indtaget en ledende Stilling i Venstres Politik. Og saa gik der dog kun 3 Aar, efter at han havde fældet Hørup, inden den fungerende Konseilspræsident lod ham indtage en Plads ved sin Side i det nydannede Venstre-reformpartis Ledelse.

Der er sagt, at alle Partier have Medansvar for Alberti, og jeg har set, man i Pressen har været ivrig optagen af at kaste Skylden fra den ene over paa den anden. Jeg siger dog, at der ere et Parti, som man ikke med nogen som helst Ret vil kunne beskyldte for at have Medansvar for Alberti; det er Socialdemokratiet; Socialdemokratiet har bekæmpet Alberti uafbrudt og uforsonligt. Det tror jeg skal staa som en historisk Kendsgering.

Venstre burde aldrig have ladet ham faa Ledelsen i deres Parti. Der lød den Gang, jeg husker det saa tydeligt, som om det var i Gaar, paa et Møde i 1894 nede i Holbækkredsen — jeg var selv til Stede — nogle kloge Ord fra den gamle, kloge Demokrat, Fogtmann. Han sagde den Gang, da Alberti havde svigtet Bojsen, til sine Venstrekolleger: Lad ham nu tjene som Skopudser, som Trænkusk, som menig Soldat i nogle Aar, lad os saa se, hvad han duer til, om det er ærligt og alvorligt ment, eller om det blot er sine egne personlige Interesser, han vil fremme. Det var kloge Ord, men dem lyttede Venstre ikke til. I Stedet for at lade ham tjene som menig Soldat gjorde de ham straks til General. De begyndte nemlig allerede den Gang at tænke paa, hvorledes de hurtigst og nemmest kunde komme op til Magten, og saa havde de Brug for en Alberti.

Der er en Lære at drage heraf ogsaa for andre. Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) sagde forleden, at han haabede, at denne Debat maatte kunne føres uden Partihensyn, og at den ikke blev udnyttet i Partiøjemed.